

10

צלון של השלישי בדיקות מחודשת של הנאמנות

הכלים וכי העוצמה ביותר שיש לנו כדי לשמר על חיי היצר שלנו, מתן ביטוי לפנטזיות שלנו יכול לשחרר אותנו מן המעצוריהם האישיים והחברתיים הרבים הניצבים על הדרך להנאה. ההבנה מושענשות הפנטזיות לunganנו תזוזר לנו להבין מה אנחנו מחששים, מינית ורגשית. בהזיותינו הארוטיות אנחנו מוצאים את האנרגיה המחזקת אותנו ערים ונלהבים למיניותנו אנו.

ש: מה סדר היחסים הממושכים?

ת: הבגידה. לא המעשה עצמו, אלא סכנתו. לגבי פרוסט, זריקה של קנאה היא הדבר היחיד המסוגל להציג יחסים שהרגל הרס.

— אלן דה בוטון, איך פרוסט יכול לשנות את חייך

ככל הנישואים כבדים כל כך שדרושים שניים כדי לשאת אותם, ולפעמים שלושה.

— אלכסנדר דיומא

בתלמוד מסופר המשל הבא: רב חייא בר אשי היה רגיל בכל עת ליפול על אףו ולומר: "הרחמן יצילנו מיצר הרע!" יום אחד שמעה זאת אשתו. אמרה לבלה: "מה זאת? והרי כמה שנים שכבר פרש עצמו ממי! מפני מה אמר דברים אלו?"

יום אחד היה לומד תורה בגינתו. קישטה עצמה אשתו וחלפה לפניו הלוך ושוב.

אמר לה: "מי את?"

אמרה: "אני חירותא, וחזרתי היומ". (חרותא היה שם של הזונה המפורסמת ביותר בבל הקדומה, ושם מתפרש גם ב"חרות".)

אם כל הגבולות, המלכה השלטת, היא הנאמנות, היה שיתור מכלול היא המאשר את בריתנו. בעבר היה מקובל לפרש מונוגמיה בין זוג מיני אחד לכל החיים, כמו בורורים וווקטים. כיום משמעותה הפתוחה לבן זוג מיני אחד בזמן מסוים. (מתברר שאפלו בוררים וווקטים רק נראים מונוגמיים). אישה מהתחנות מתגרשת, פניה לתקופת מה, מחליפה כמה מהאהבים, מהתחנות שוב, מתגרשת, ואחר כך מהתחנות בעקבם השישית יכולה בכל זאת לעמוד בקריטריון המונוגמי, בתנאי שהיא שומרת על בלעדיות מינית בכל מערכת יחסים. ואולם גבר המחויב לאוותה אישة ממש חמישים שנה, אבל מרשה לעצמו בשנה החמשים חפש חד-פעמי, מוכתר מיד בהגדרת הנואף. בגדת זהה.

כמו שיר בוב דילן: "The times they are a-changing" (הזמןים חמישים הנסים האחוריות נפתחו לפניינו שפע של משתנים). חמישים הנסים הנסיות נפתחו לפניינו שפע של הצורך חדשת בתחום הנישואים והמשפחה. יש נישואים סטריאוטיפיים, הרומאים או טרנסגנדריים. יש משקי בית שיתופיים. אפשר להיות הורה היחיד, הורה חורג, הורה מאמן, או לוותר על ילדים למגורי. נישואים סדרתיים וממשפחות מעורבות הם תופעה שכיחה. אפשר לגור יחד וכך פעם לא להינשא, או לנאל נישואים מרוחק עם תקופות קצרות בלבד מתחת לאותה קורת גג. בהיוותנו מודעים מאוד לפירוכתו של מוסד הנישואים, יש לנו עכשו הסכמי טרומינישואים וגיורושים בהסכם. כל ההסדרים האלה הגדרו מחדש את הגבולות הנ' בתוך הזוג והן בין הזוג לעולם החיצוני. ובכל זאת, ככל שעמדותינו כלפי הנישואים גמישות, אנו מתחבקים באופן נחרץ על מונוגמיה. עם קומץ יוצאים מן הכלל – כוכבי קולנוע, היפים מזדקנים, סווינגרים – הגבולות שאחנו משרותים סבירי הבלעדיות המינית נשארים קשיחים.

לסיפור אהבה שלנו עם המונוגמיה יש בהחלט מחר. המטפלת המשפחתיית הכרזיאלית מישל שנקמן אומרת: "התרבות האמריקנית מתיחסת בסובלנות רבה לגירושים – הכווכים בשבייה מוחלטת של קשר הנאמנות ובחוויות כואבות למשפחה

תבעה למשכבר.

אמרה לו: "הבא לי את הרימון הזה שבקצתה הענף הגבוהה."

קפץ והביא לה.

cashzer לبيתו, הייתה אשתו מדliquה את התנור. נכנס והתיישב בתוכו.

אמרה לו: "מה זה?"

אמר לה: "כך וכך היה מעשה."

אמרה לו: "אני היתי זאת!"

לא השגיח בה עד שנתנה לו סימנים.

אמר לה: "אני, מכל מקום, לך אסור התכוונתי!"

מונוגמיה מונוליתית

ברגע שני בני אדם הופכים לזוג, הם מתחילהם לעסוק בגבולות: מה בפנים ומה בחוץ. אנו בוחרים באחד מבין כל האחרים, ואחר כך משרותים את הקווים מסביב לאייחוננו המאורש. כתעת מתחילות השאלות: מה אני חופשי לעשות לביי ומה עלי לחלק? האם אנחנו שוכבים לישון באותו זמן? האם אתה תטרוף למשחתי בכל ארוחת חג? לפעמים אנחנו מנהלים משא ומתן גלוי לגבי קסדים אלה, אבל לעיתים קרובות יותר אנו נוהגים בדרך של ניסוי וטעייה. בודקים כמה אפשר להרחיק לנכ' לפני שדורכים על רגשיות. למה לא ביקש ממני להצטוף אליו? חשבתי שניסע לטיפולים ייחד. מבט, הערה, שתיקה נעלבת – אלה הסימנים שאנו אמרוים לפרש. אנו מנהשים באיזו חכיפות להתראות, באיזו תכיפות לדבר, וכמה מצפים מאיתנו לחלק. אנו מנפים את קשרי הידידות של כל אחד מאיתנו ומחליטים מה מידת החשיבות שאפשר להעניק להם כשיש לנו עכשו זה את זה. אנו בוררים את אהובינו לשעבר – האם אנחנו יודעים עליהם, מדברים עליהם, מתראים אתם? בין בגדיי ובין בהסתדר, אנו מסמנים אゾורי פרטיות כמו גם אזוריים של יחד.

בימינו אלה, אנחנו השדרנים של עצמנו. איןנו חיכים עוד להינשא מותך אילוין, ואנו יוצאים בדרך עם אידיאל חדש של מה שאחנו רוצים, ואחנו רוצים הרבה. רשותם הדברים הנוחים לנו עדין כוללת כל מה שהמשפחה המסורתי נועדה לספק – ביטחון, ילדים, רכוש, מכובדות – אלא שעכשיו אנחנו רוצים גם שגיא יאהב אותנו, יחשוך בנו ויתענין בנו. אנו אמרים להיות אנשי סוד, החברים הכי טובים ומאהבים להותים. הנישואים המודרניים מבטחים לנו שיש שם אדם אחד שאיתו כל זה אפשרי, אם רק נצליח למצוא אותו או אותה. וכשה עזה דבקותנו ברעיון שהניסיains הם הכל, עד שהמואכזבים בוחרם בגירושים או באלהבם לא מפני שהם מטילים ספק במוסד הנישואים, אלא מפני שהם שכחו את האם הלא נכוון כדי הגיעו אליו לנירונה הזאת. בפעם הבהה הם ישכלו לבחור טוב יותר. החתומות היא תמיד במושא אהבתנו, לא ביכולת שלנו עצמנו לאחוב. لكن קובע הפסיכולוג אריך פרום שאחנו חושביםشكل לאחוב אבל שקשה למצוא את האם הנכוון. לאחר שנמצא את "האחד", לא נזקק עוד לאיש בלבד.

בלעדיות שאחנו מתחשים במונוגמיה יש שורשים בחווית האינטימיות המוקדמת ביותר שלנו עם המטפלים העיקריים שלנו. הפסיכואנליטיקאית הפמיניסטית ננסי צ'יזדורו כותבת: "נטיה ראשונית זאת, אני אהיה אהוב תמיד, בכל מקום, בכל דרך, כל גופי, כל ישותי – ללא כל ביקורת, ללא מאיץ כלbijouterie מצדי – היא המטרה הסופית של כל החתירה הארטוטית". באחנתנו הבוגרת אנו מבקשים לשחרור את האחדות הקמאתה שחשו עם אמא. לגבי התינוק, הנפרדות אינה קיימת. לפני ימים רבים, היה היה אדם אחד שתפקידו היחיד היה להיות לנו. בתקשות האקסטטיות בין האם לילד אין שום פער. לילוד, האם היא הכל בבית אחת, המשך ישיר, חסר גבולות: עורה, שידה, קולה, חיוכה, הכל נועד למעןו. כתינוק ורוד-עכוז, הינו מלאים ומוספקים, ואיש שם עמוק בפנים לא שכחנו אף פעם את גן עדן ההוא. אלה מבניינו שלא הכירו מצב

כולה – אבל זאת תרבות חסורת כל סובלנות כלפי בגידה מינית". אנחנו מעדיפים להרוג מערכת יהסים מאשר לפkap במבנה שלה. אמונהינו במונוגמיה כה מוצרכת עד כי רוב הזוגות, במיוחד זוגות הטروسקסואליים, כמעט אינם מעלים את הנושא באופן גלוי. אין להם כל צורך בכך ממשו נתון. אפילו אלה המוכנים באופן כללי להתנסות בミニות על כל גליהיה, נרתעים לא פעם מרגעם בגבולות הנוקשים שמסביב לבולדות. למונוגמיה יש אפשרות מוחלטת. לפי אופן חסיבה זה, אי אפשר להיות בעיקר מונוגמי, או תשעים ושמונה אחוז מונוגמי, או לא-מנוגמי מדי פעם בפעם. דיין בכנענות פירושו שהנושא פתוח לדיוון ואינו עוד ערך מוחלט. אפשרות הבגידה אפליה מדי, ולכן אנחנו נמנעים מן הנושא באמצעות הבחשה מיומנת. אנו פוחדים שמא הסדק הקטן ביותר בש戎ינו יאפשר לסודם ועמו רופץ פניה.

על אף שיעור של חמישים אחוז גירושים בנישואים הראשוניים ושישים וחמשה אחוזים בסיכון שני; על אף שכיחותן המדעה של פרשיות האחים; על אף העובדה שהמנוגמיה היא ספינה הטובעת מהר מכפי שאדם עשוי להינצל ממנה, אנו ממשיכים להיאחז בקרים באמונה גמורה בחוץ המבנה שלה.

למצוא את האחד

מבחן ההיסטורי, המונוגמיה הייתה מערכת פיקוח שנכפתה מבחווץ על פוריות הנשים. "איזה ילד הוא שלו? מי יירוש את הפרות כשאמות?" הנאמנות, כאבן פינה של הפטרארכליות, נגעה ליוחסין ולרכוש; לא היה לה ולא כלום עם האהבה. היום, במיוחד במערב, היא נגעת כל כולה לאהבה. כשהניסיains עברו תמורה ממסדר חזוי לעניינים שבלב, הפקה הנאמנות לביטוי הדדי של אהבה ומחיבות. בעבר הייתה הנאמנות איסור חברתי שחל על נשים, ואילו ביום היא עניין של בחירה אישית אצל שני המינים. האמונה תפסה את מקום המוסכמה.

ולהפק, אם אייני מרגיש עוד מיוחד, ידי ומחשבותי שלי מעקצחות מסווגות. המאוכזבים מועדים לשוטט בשטח: אולי מישחו אחר ישם את ערכיך?

פרס הנישואים הגדלול

דוג הכיר את אשתו הראשונה בקורס. הם היו ידידים טובים, אבל חי המין שלהם לא היו אף פעם מעוניינים במילוי. במשך הזמן הדבר הזה, וגם הנישואים, דעכו. הוא נihil כמה מערכות יחסם סוערות, שחייזרו אותו מinite אבל התישו אותו רגשית. ואז הוא הכיר את זואי, אמנית אנטימיציה תוססת ועליזה, עם מה שהוא מכנה "מדד נוירוטי נמוך". והוא ממשיך: "היא מיוחדת במינה. עניינית, מעשית, ופראית במשהה. חשבתי שוכתי בפרס הגדלול של הנישואים".

כמה שנים לאחר הנישואים היא חדרה להיענות לו באותה מידה של התלהבות. עדין יש לה שפע של אנרגיה, אלא שרובה מתועל למקומות אחרים. הילדים דורשים את תשומת לבה. האנטימיצה מנוקצת את הייצירתיות שלה. ומשפחתה המורוחבת – הוריה, חמש אחיוותיה וכל ילדיהן – מהוות את עיקר חייה החברתיים. דוג מרגיש שאין מבחנים בו. בלי הסקס, שיחד אותו מבין של הרמוניות בחיה התוססים של אשתו, הוא חש עצמו מיותר, כמו ניצב.

בשנתיים שלאחר מכן מורת רוזה הגוברת של דוג זורעה הבזוקים קדרים של יוזמות פיתוי. הוא חוטף את זואי לסופי שבוע רומנים, בוחר בתשומת לב את הוויידיeo לצפיה שבועית, קרנה עגילים מפני שהיא אהבתה תכשיטים תלויים. רוב הזמן זואי מגלה נכונות. אבל ככל שדוג מוחר אחריה יותר, כן הוא נוכת לדעת עד כמה המאמץ שלו בסיסי, והדבר מಡכא אותו. למרות כל הזורדים, אין הוא מצליח אף פעם להדליק את הלבהה השוואגת שהוא זוקן לה. ככל שהוא מתחזק למלא את הפער, כן הוא מרגיש מרוקן.

אידילי זה – אלה שאימוניהם היו לא זמינים, לא עקבות, נעדרות או אונכיות – לא פעם נחששים עוד יותר למצוא את בן הזוג המושלם.

השאלה נשארת בעינה: היאן האחדות שאנו חותרים להחזיר לנו פנטזיה בוכות עצמה? לגבי הילד, 아마 היא חזה הכל ומטרת הכל, אבל הריAMA תמיד הכרה בני אדם אחרים. יש לה אפילו אהוב קנאי,ABA. מתחבר שAMA בעצם לא הייתה נאמנה כלל אף פעם – גם לא ביום הרוחקים ההם.

ולכן, אוום הבגדה קיים מלכתחילה. אנו גדים אותו. תנאי הבידוד של החיים המודרניים רק מעצימים את חוסר הביטחון הרועם, הנחבא ברקע הרכושים הromaנטי שלנו. הפחד לאבד והפחד להינטש מהדקים את לפיתחנו את הנאמנות. בתרבות שבה הכול נועד לשימוש חד-פעמי, וקייםים במקום העבודה מוכחים עד כמה אנו למעשה בני החלפה, הצורך שלנו לחוש ביטחון ביחסינו העיקריים גדול עוד יותר. ככל שאנו חשים את עצמנו קטנים יותר בעולם, כן אנו זוקמים יותר להתפעלות בעניינו של בן זוגנו. אנחנו רוצים לדעת שיש לנו חשיבות, ושלפוחות לגבי אדם אחד אין לנו תחליף. אנו כמהים להרגיש שלמים, להתעלות מעל צינוק בדידותנו.

אולי זו הסיבה לדרישה המוחלטת לבילדות מינית. היהת שהאהבה המינית הבוגרת משוחרת אותה צורה פרימיטיבית ביותר של החזゴת מוקדמת – התאחדות הגוף, הפטמה הממלאה את כל פינו ומשairyו אותנו מטוקפים לגמרי – המחשבה על אהובנו עם מישחו אחר נתפסת כאסון כה נורא. הסקס, כך אנו מרגשים, הוא הבגדה האולטימטיבית.

מכאן נובע שהמונהגיה היא הפרה הקדושה של האידיאל הרומנטי, היהת שהיא העדות להיותנו מיוחדים: אני נבחרתי ואחרים נפסלו. כשאתה מפנה עורך לאהבות אחרות, אתה מאשר את יהודיות; כשידך או מחשבותך נודדות, חшибות מתנפצת.

עם נעמי, למה לא הילכת בעקבות הסנה הבוער, האש שאינה כליה לעולם?"

"אני אוהב את זואי", אומר דוג, נרעש מן ההשלכות של מה שאמורתי זה עתה. "אף פעם לא רציתי באמת לעזוב את הנישאים שלי. יש לי ממשו טוב עם זואי, ואני לא רוצה לחיות ותווק מהילדים שלי. ובכלל, נעמי ואני נשואים? אISON בטעות."

"או זה לא היה רומן לצורך יציאה. אולי יותר כמשמעותו מײַזְבָּן, שבו האדם השלישי עוזר להוכיח את שני האחרים באשר הם?" "לא יודע. אולג, העניין הוא שלא חשבתי. פשוט עשית את זה. פעulti מתחוך דחף, ובככל, נעמי ואני נשואים? נורא."

פירוק הרומן

ברמה מסוימת, אני סבורה שדוג היה רוצה שאשר כי אכן הוא עשה משהו איום ונורא. הוא הפר את נדינו, חטא מוסרי מובהק, אבל גינויו כולל מיטט אותו בקהלות רבה מרדי מן הביעות האמיתיות שמאחוריו התנהגו. אני מעדיפה עמדה מוסרית ניטרלית, המוניקה לנו חופש לחזור את משמעות הרומן יותר מאשר את מידת מוסרתו. ברגע שדוג יבין את המנייעים שהובילו אותו אל זורענותה של נעמי, הוא יוכל להסיק מסקנות משלו, הן לגבי מה שעשה והן לגבי מה שהוא רוצה לעשות בעתיד.

בני אדם בוגדים מסיבות רבות – אהבה פגומה, נקמה, כמיוחות שלא סופקו, סתם תאווה. לעיתים רומן הוא חיפוש אחר אינטנסיביות או מרد נגד אילוצי הנישאים. העברדה היא שיקוי מעורר, וסודות הם לעיתים מקור לאוטונומיה או תגובה על חוויה פרטיאתית. וכי מה יכול להרטיט יותר משיחת טלפן הנלחשת בחודר האמבטיה? סוף סוף יכולה האם הסחוותה להרגיששוב כמו אישה; המאהב שלה לא יודע דבר על מערכת הלגנו השיבוריה או על השרבוב שלא הופיע כברפעם שנייה.

עיינוי מתחילה לנודד, וכשהן מתמקדות לבסוף, המטרה אינה זואית אלא נעמי.

קניינית ג'ינג'ית מרשימה זאת אינה מסתירה את משיכתה אל דוג. היא מוצאת תירוצים להיכנס לשדרון, וכשהיא שם, היא מתחכבה. היא מתרשם מהתנהלותו עם הבוס שלהם; החליפה שלו יפה; האם המשקפים חדשים? כריך מוביל לכוסית משקה המובילה לרומן של חמיש שנים. הסקס רותח, אבל לא זה עיקרו של הרומן. עיקרו בשפע תשומת הלב ובשיכרונו הסודיות. אצל נעמי, שאפ פעם אינה חסירה מוחרים, אין לדוג מתחלה. היא מתגעגעת אליו בסופי השבוע; היא מקנה בחיו האהרים. ובעוד שהרכשות שלה מתישה אותו ולפעמים מעצבנת, היא גם מהויה אישור למידת החשיבות שלו.

שודג מגיע אליו, הוא כמעט לא מסוגל לעמוד בסתירות שבחייו. נישואיו, האמורים להיות מונוגמיים, אינם כאללה. הרומן, המונוגמי בפועל, הסתומים זה עתה מפני שהוא לא יכול לעמוד בדרישתה של נעמי לנאמנות. "העסק כולם מטורף", הוא אומר לי. "נעמי רוצה שאפסיק לשכב עם זואי, ואמרתי לה שאיני יכול לעשות את זה. אז היא התחללה לצאת עם מישהו אחר, וכעת הם מדברים על חתונה. היא מסרבת לשכב איתי, ושומרת את יחסיה עם איוון בסוד גמור. אני כל כך מKEN שדעתני נטרפת. המחשבה עליה בזרועות גבר אחר משגעת אותי."

"אני מוקוה שאתה מכחין באירוניה", אני אומרת לו. "אתה דורש נאמנות באותו מקום עצמו המוגדר על ידי הגבידה."

"נכון, אבל זאת הגבידה שלה, לא שלי", הוא עונה. "אה, כן, שכחתי שקיים מוסר כפול. היא וחוזאי אמרות להישאר שתיהן נאמנות לך בזמן שאתה לא שומר אמוניהם אף אחת מהן?" "משהו כזה, כן. סיירור לא הוגן כל כך, אני יודע. תאמין לי, אני לא גאה בזה."

"או למה לא עזבת את זואי?" אני שואלת. "אם היה לך כל זה

ארוטית. אבל מה שחשוב יותר – עצם המבנה של פרשיות האהבים שלהם, של כל פרשיות האהבים, מאפשר את החלטת. פרשיות האהבים הן הימור, סיכון ואי יציבות, כל המורכבים המתדרקים את הריגוש. ביקום העצמאי של האהבה הבוגדרנית אותם מבודדים משאר העולם, והכרית ביןיכם מחזקת בזכות הסודיות האופפת אותם. כוח הקסם של الآخر, שלא נחשף מעולם לאור היום, משתמר. אין כל צורך לחוש שמא יידין לא יאהבו אותו, להיות שאיש אינו יודע עליו. פרשיות האהבים מתנהלות בשולטים של חיננו, משוחררות להפליא מביקורים אצל רופא השיניים, ממסים ומחשבונות.

ויש גם מחסומים שצורך להתגבר עליהם: כדי להתראות צריך לעשות משהו ממש, לפעמים ממש ענק. יש לקפוץ מעלה מכשולים, לתמוך סדרי עבודה, למצוא מקומות, להמציא תרונות. וכל ההשתדרות הנמרצת הזאת החזרת ומאחרת את חשיבותם של האהבים זה בשכיל זה. מנוקדת מבט זו, ההתחלקות של דוג היתה ניסיון לתפוס מחדש מה שהי לו פעם עם אשתו, ושבלעדיו אין הוא יכול להתקיים: הרגשות חשיבות, הפגת בדירות ותחושים חוסן.

אפשר לחזור הביתה

עד שהרומן הסתיים, נישואיו של דוג נשחקו עד עפר. דוג וזואי ידידותיים, מתייחסים זה להה בכבוד, לפעמים אפילו בחיבתה, אבל רגשיהם הם הגיעו למוטות קליני. הם התרגלו לטעימות בנגע להיעדרו יתו החוירות ונשנות. ניסיונות החיזור שלו מעטים ונדרים, ודעתו פוזרה. הוא פוחד שמא יסגור מהשו שלא במתכוון על ידי פליטתפה; החשיבות שלו מתחפשת על שטחים גדלים והולכים בנישואיהם, ומשaira לו מעט מאוד נושאים שהוא יכול לדון בהם עם זואי בחופשיות: הילדים, הנשיה ומזג האוויר. ככל שהוא חושפה מה הצית את הרומן של דוג עם נעמי, מתברר לי מדוע הוא בחר לא להילחם עלייה ובמקום זה להישאר

פרשיות אהבים לא חוקית יכולה לנגרור אסון, אבל היא יכולה להוות גם שחזור, מקור כוח, רפואי. לעיתים קרובות היא כל אלה בעת ובעונה אחת. כשהaintimities נעלמת, כשהאנחנו חדים לשוחח, כשהלא נגעו בנו שנים, אנחנו פגעים יותר לנידבותם של זרים. כשהילדים קטנים ותובעניים, הערכה המגיעה מחוון לנישאים יכולה להיות סם מאושש. כשהם גדלו ועצבו, שכני קנים שהתרוקנו עשויים לחפש מקום אחר. אם בראיתנו מתרופפת, או שהמוות בקר אצלנו זה עתה, אנו עשויים לחותחקי מיריות, עזקה לשחו טוב יותר. רומנים מסויימים הם ביטוי להתנדות; אחרים קורים כשאינו מציבים שום התנגדות. בגדוד יכולת להפעיל אזקה בנגע לנישאים, המאותחת על צורך דוחוף לשם לב. או שהיא יכולה להיות פעמן האשכבה המצלצל לאחר הנשימה הקטועה, האחורה, של היחסים.

אני מפקפקת בהשכמה הנפוצה שבגידה היא תמיד סימפתום של בעיות עמוקות יותר ביחסים. פרשיות אהבים מזועות על ידי כוחות רכים מאד; לא כוון קשורות באופן ישיר לקלוקים בניישאים. למעשה, נואפים רכים מביעים שביעות רצון סבירה מיחסיהם. כזה היה גם דוג. אלא שהוא רצה עוד. קשה היה לו לבטא מה בדרכו, ורק שזה היה אייכשהו קשור לסקס תכווף יותר. דוג ואני חקנו יחד את האנטומיה של התאהבותו, והצלחנו להבין אילו צרכים נוענים ביחסיו הסוערים עם נעמי. בשביבלו, סקס הוא מקום של הזנה רגשית ומקלט. הוא התגלמות האהבה. באמצעות הסקס הוא מגיע לשכחה עצמית נטולת אגו, המוניקה לו תחושת אחדות עם היקום. הלהט מעניק לדוג הפגיעה מוחלטת מבדידות הקיום הקשה מנשוא. "זה אילו שאני אני"; הכול נשטף החוצה. הסוג הזה של מיקוד מוחלט, של ריכוז טוטאלי, אייכשהו משחרר אותו עצמו. אני חדל לחשוב, התחששה עוברת לאורן שדרתי, דרך מוחי, והחוצה. ואי אפשר להשקי על מה שמרתחש". מעשה האהבה מקיף הכל. עם נעמי, דוג מסוגל להשיג התעלות מזוקכת זו. בחלקו, מפני שהם עשויים מאותו חומר מבחינה

הגבידות אם רוצים לשקם את האינטימיות. רעיון זה מctrף למודל שלנו על אהבה אינטימית, הדוגל בשקייפות – בלי סודות, בלי שקרים, שיתוף מוחלט. למעשה, יש כאן המגנים את ההונאה עוד יותר מאשר את המשעה: "זה לא שבגדת, אלא זה ששיתרת לי"; דרך המחשבה האמריקנית כורכת את יחס הכבוד עם יושר, והירושר חינוי לאחריות האישית. הסתרה, העמדת פנים וצורות אחרות של הונאה מסתכמות בהיעדר כבוד. אתה משקר רק לנחותים מוך – ילדים, בוחרים, עובדים שלך.

בתרבותות אחרות נוטים יותר להשתמש בכוכבים עדינים, שמטטרם להגן על כבודו של בן הזוג. עמימות מגוננת עדיפה על אמירות אמיתיות העוללות לגרום להשפה. לפיכך, ההסתירה לא רק מקיימת את ההרמונייה היזוגית אלא מהווה גם סימן של כבוד. על יסוד ההשפעות התרבותיות שלי עצמי, אני תומכת בהחלטתו של דוג להחריש, ובה בעת אני מעודדת אותו לפעול בדריכים אחרות כדי להתחבר מחדש אל אשתו. נישואיו היו ב"הפסיק" זמן רב; עכשו עליו להחזר על כפותו ה"הפעל".

דוג שב להשكيיע ביחסיו עם זואי. היה שיש לו יותר זמן חופשי, ובדרך כלל הוא פניו יותר ממנה, הוא מתחילה לכונן את שפע משאビו לעבר אשתו. היא מעמידה פנים מופתעת לנוכח שוכו הפטאומי של אודיסאוס שלה, אבל מתחת לעמדתה המתחכמת בנוסח "הלו, אדם זר", דוג יודע שהוקל לה. אני מעודדת אותו להגביר את מעורבותו עם הילדים, הבית והפגשים החברתיים, בתמורה שהקלת חלק מעול משק הבית אולי תפתח את זואי לאROTיקה.

בניסיוניו להיות גלי יותר, דוג אףilo שואל את זואי אם היא מוצאת את עצמה אי פעם נשכת לגברים אחרים. תשובה מתחמקת: "אולי כן. אולי לא. מה אפשר לך?" התשובה מזועעת אותו במקצת. "כשמשיחו עטוף בסודיות כפי שאתה", אני מעירה, "קל לדמיין שאתה המסתורי, אתה המורוד, והוא פנולפה היושבת ליד הנול שלה ומחכה לשובך הביתה. אז אולי יש לה כמו

עם אשתו. זואי היא הקרכע היציבה. בה בעת, היכולת שלה לראותה דברים בפרשטייה מעניקה לה רוגע מסוים; לא קשה לה לישון בשקט, או לgom בبوك. זואי אינה מוחפת להט. לעיתים נדירות היא נשחתת. עם נעמי, דוג אולי מצא את החתיכה החסרה היחידה,

אבל עם זואי – כל הפאול שייך לו.

דוג ואני דנים באופן שבו אידיאל הנישואים שלו נמדד לעומת המציאות של הזוגיות שלו עצמו. הוא רוצה שייהיו סערה וחמיות באותו מקום. הוא רוצה ששולחן המתבח יהיהليل מזבח התמונות הבשרים, ולמחורת בبوك פינה שטופת שם שבח הילדים אוכלים חביתה. אבל דוג כנראה לא יהווה אף פעם עם זואי אותן עצומות שהיו לו עם נעמי. לאhabים יש סוג להט המיכון להם. סודיות, יסורים, אשמה, חטא, סכנה, הימור וקנא הם חומריים דליקים ביותר, בبوك מולוטוב, התפוצצות אROTית מסוכנת מדי בבית שיש בו ילדים.

כשדוג מבין טוב יותר למה הוא יכול לצפות באופן סביר מנישואיו, עולה סדרת שאלות חדשה: מה האפשרויות שלו לאחר שכח להישאר? האם הוא יכול להכיר בתשוקתו בלי לממש אותן? האם ימשיך להגמיש את המונוגניות בסתר, ללא ידיעה של זואי, כפי שנוהג בפרשיות אהבים; או שמא יעדיף דין גלויה יותר בגבולות המיניים שמסביב לנישואיהם? האם חוכתו לגנות את דבר הרומן במטרה להתחבר מחדש עם אשתו? מה יוכל לעשות בקשר לאשותו?

התשובות משתנות בכל יום. בשבוע שעבר היה נראה שהוא לא יוכל לעולם להבטל לה בעינים אלא אם כן יגלה הכל. היום נראה שהדבר האוהב ביותר שביבוכלהו לעשות הוא לשמור את הפרשה לעצמו. "האם לשבור את לבה רק כדי להקל על מצפוני? לפעם אני חושב שהיא ידעה כל הזמן, והסיבה היחידה שלא עזבה אותו היא מפני שתסתממי את פי. כך לפחות היא יכולה לשמור על כבודה."

רוב המטפלים היזוגיים האמריקניים מאמנים שיש לגלות את

סודות משלה, פנטזיות על גברים היכולים להעניק לה מה שאתה
אין יכול".

הנישואים אינם מושלמים. אנחנו מתחילה עם תשואה לאחדות,
ואחר כך מגלמים את ההבדלים בינינו. פחדינו מטעוררים לנוכח
המחשבה על כל הדברים שלעולם לא יהיה לנו. אנחנו רבים. אנחנו
נסוגים. אנחנו משאימים את בני זוגנו על אי יכולת לעשותנו
שלמים. אנחנו מתחפשים במקום אחר. לרובה הצער, רבים מדי
מיאתנו נשארים תקועים במקום זהה עד שאין מקרים או
מאפירים. אחרים מקוננים על אובדן החלום, ואחר כך מתחפרים
עם הבחירה שעשו. האהבה מעוגנת בקבלה. כשודג לומד להכיר
את עצמו ולזהות את זואי כמו שהוא, הוא יכול סוףסוף להפוך את
ההבדלים בינהם לאוצרות.

אלו של השלישי

בגבול המكيف כל זוג חי "השלישי". הוא האהוב מהຕיכון שאט ידיו
את עדרין זוכרת, זו הקופאית היפה, או המורה הנאה של כיתה ד'
שאת מפלרטת איתו כשאת אוספת את בנק מבית הספר. הזר
ה%;">יחיר ברכבת הוא השלישי. כמו גם החשפני, כוכבת הפורנו
והצ'פנדייל, בין אם נגענו בהם ובין אם לאו. עליו מפנות אישה
כשהיא עושה אהבה עם בעלה. יותר ויותר אפשר למצוא אותו
באינטרנט. השלישי, אמיתי או מודמיין, ממש או לא, הוא נקודת
המשען שהזוג מאוזן עלייה. השלישי הוא ביתוי תשוקתנו אל מה
שנמצא מחוץ לגרד. הוא האסור.

הרמן הצדדי הוא השלישי, אבל כמוهو גם הרעה שבבית. נעמי
היא צל נסתור בנישואיו של דוג, אבל זואי חייה במרכזו הרמן. קנאת
הנהבבים תליה בnochות בן הזוג הנשי. בלבד, כל הרכושים,
הלהט והטרוף של הנהבבים הקווודים פשוט יתרוקנו. אולי מסיבה
 זאת, רומנים מעטים כל כך ממשיכים להתקיים אחרי פירוק

הניסיונות שתידלכו אותם. מבחן האמת של האהבה הצדדי
מהחיל רק כאשר המכשול מסולק.

כל מערכות היחסים מתקיימות בצלו של השלישי, והוא שהוא
הוא הפלחים את זוגיתנו. בספרו *Monogamy* (מוניוגמייה) כותב
אדם פיליפס: "הזוג מחבצ'r נגדר חירות השלישי, אבל כדי שיארך
ימים הכרחי שייהיו לו אויבים. מסיבה זאת אין המוניוגמיים יכולים
להתקיים בלעדיהם. כשהאנחנו שניים, אנחנו יחד. כדי ליצור זוג,
צרי שנייה שלושה".

מה אם כן על הזוג לעשות? ובים מן המטופלים שאני פונגש
פושט מסרבים להכיר בשלישי. הם נמשכים אל כסם האחדות,
המתעקשת שאין לה כל צורך באחרים. האהבה מושלמת מספקת
בשלעצמה. המיזוג הזה שברيري כל כך עד שנוכחותו של אחר, ولو
רק בפנטזיה, יש בה הכוח לנפץ אותו.

הדבר מודגם בצורה נוגעת לבב סטרטו של סטנלי קווריק,
"ענינים עצומות לרוחה". ביל ואלייס שבו זה עתה מסיבת רשמיית
מפוארת לכבוד חג המולד, שעוררה שיחה על סקס. ביל הגיח תמיד
שאליט, כמוחו, אינה מסוגלת ביטודה לא נאמנות. "את אשתי ואם
ילד, ואני בטוחה בך. לעולם לא תבגד. אני בטוחך בך". אליס,
שהנחתו מכעיסה אותה וג'וינט שעישנו זה עתה נסיך בה אומץ,
מחליטה להאריך את עניינו. היא מתארת בפרטות מכאייה כמה גדול
יכול להיות כוחה של נוכחות האח'ר, גם כשהיא זה יותר מאשר חזון
תעתועים. היא מספרת לו את הפנטזיה הקוזחת שלה על קצין
ימיה שהיא חושקת בו מרוחק. הם מעולם לא נפגשו; ואך על פי
כן, אחיזתו המידית בה היתה כה חזקה עד שהיתה מוכנה לוותר
על הכול אם רק יבקש. היא גם אומרת שהדבר קרה ביום שבו היא

וביל התעלסו והעה, וביל מעולם לא היה יקר לבה יותר.
ביל הרוס מן הגילוי של אשתו, והוא מבלה את שאר הסרט
בניסיון לנוקם על הבגידה ולהסביר את הסדר לעולמו המנווץ. מה
שהרשיס אותי הוא שלגביו ביל, הפנטזיה יכולה לעורר אותה תחושת
פגיעה כמו רומן ממש.

זכירונות נרגשים על האקסיות שלך, אתה בהחלט לא יכול להיפגש איתן לבד כשהן מזדמנות העירה. כשהחרדה שלנו קשה מנשוא, אנו נעדירים באמצעות פיקוח פרימיטיביים יותר: אנו מרגלים. בודקים דוחות של קרטייני אשראי, את כפתור ה"חזרה" של גולש האינטרנט, את מכל הדלק, הטלפון הסלולי, מחתטים במගירות, אלא שאסטרטגיות אלה חמיד נכשלות. התשאולים, צווי המניעה, ואפלו הריאות הפליליות לא משיכים את הפחד הבסיסי שלנו

בפני חירותו של בן הזוג. אהובנו עלול לחשוך במישחו אחר. הצרות מתחזרות כאשר המונוגמיה אינה עוד ביטוי חופשי של נאמנות אלא צורה של ציוות כפי. פיקוח מופרז עלול להכשיר את הבמה למה שטיבן מיטשל קורא "מעשיהם של התרסה מתפרצת". כאשר מתחשים לשישי, יש אנשים שייחלו לנסותו באופן פרטני. רומנים, מגנים בראשת, מועדרני סטריפטיז וקס בנסיבות עסקים הם חריגות שכיחות, היוצרות מרחק פסיכולוגי מיחסים מעיקרים. כשבוגלים את השלישי לאי שם והוא מותר רק מחרין לנישואים, שם גם מתחשים אותו.

האנחנו הלא מנוצח

בעיקרון אנו מבינים שככל אחד מאיתנו זכאי לפרטיות, אף כי בפועל עניין זה מסובך קצת יותר. הפסיכולוגיה גנית ר'יבטין מצינה שמודל הנישואים הרומנטי, החברי, שלנו, המדגיש את היחיד ואת הכוונה, "מצטיין יותר בניסוח אמות המידה של האינטימיות מאשר את אלה של האוטונומיה". הרגש מושם על בניית קרבה ולא על שמירת האינדיידואליות. המתופלים שלו, הנצדים בכוח לערכי האינטימיות האלה, חשים בסופו של דבר ששאייפותיהם האישיות, או אלה של בן הזוג, אין לגיטimitiyות עוד. ה"אנחנו" הבלתי מנוצח קודם ל"אני" החלוש.

ניב היה מתוכסל משתע השינה המוקדמת של חברתו. "היא רקדנית, והיא שוכבת לישון בתשע בעבר. אני לא מסוגל להירדם

ביל דומה לרבים מבני הזוג שאני פוגשת. ביחסונו מיום אחד רק על מה שאליס עושה, אלא גם על מה שהיא חושכת. הפנטזיות שלה הן הכוחה לחירותה ולפרדותה, וזה מפחיד אותו. השלישי מצבע על אפשרויות אחרות, על בחירות שלא עשינו, ובדרך זאת הוא מתקשר לחירותנו. לורה קיפניס אומרת: "זכי יש מעורר חרדה גדול יותר מחרותו של בן זוג, שפירושה עשוי להיות החירות לא אהוב אותך, או להידל לאחוב אותך, או לאחוב מישחו אחר, או להיפך לאדם שונה מזו שפעם נשבע לאחוב אותך תמיד, ועוד... אולי לא?" אם היא מסוגלת לחשב על אחרים, היא עלולה אהוב אחרים, ודבר זה אינו נסבל.

אהבה מבוצרת

סכנה השלישי מהותית לחווית האהבה, ואפילו הנישואים הנשלטים ביותר אולי לא יצליחו לשכך את חרודתינו. ואף על פי כן, רבים מאיתנו מנסים לעשות זאת. "ישבת עם הבוחר ההוא די הרבה זמן. על מה דיברתם?" "אתה מקדיש המון וזה למחשב. הכל בענייני עובדה?" "איפה הייתה?" "מי היה שם?" "התגעגעת אליו?" רבות משאלותינו מרחפות בכלל שבין אינטימיות לחוזנות. אנו רוצחים לדעת, אבל אנחנו רוצחים להיות גלורים מדי. אנחנו אומרים לנו שوالים מפני שאכפת לנו, אבל לא פעם הסיבה היא שאחנה פוחדים.

לפיכך אנו קובעים כלליים ומוקווים שבני זוגנו ישתף פעולה, ובאזור זה אנו מבטחים מראש את הנאמנות ומחזקים חבל קצר. את התשוקה אי אפשר לכבות; אבל מעשים נשמעים להיגוון ולכך קלים יותר לפיקוח. אסור לטפח יהודים אישיים קרובים בני המין השני. את לא חלci לkolnu עם פלוני-אלמוני אלא אם כן יהיו שם גם אחרים. אין ידיאו שאנו יכולים לצפות בו יחד. מועדרני סטריפטיז אסורים, חוץ מאשר לצורך מסיבות רוקדים. שום רקדים ממשין זכר. השמלת הזאת חושפנית מדי. אתה לא יכול להעלות

מוקדם כל כך, אז אני סתם שוכב לי". כשאני שואלת אותו אם הוא יוצא לפעם עם חבריו אחרי שהיא שוכבת לישון, הוא מופתע. "אני יכול?" הרעיון לעשוה זאת – או אפילו לבקש – מעולם לא עלה על דעתו. לילית ומריו היו בני זוג קבועים לרייקוד מימיים ימימה, אבל כשהיא מתחילה לצאת עם אנגליה, שהיא בעלת שתי רגליים שמלויות ושוננת מוזיקה רועשת, היא מרגישה לא נוח בוגיג'ו ליציאה השבועית שלה עם מריו. היא לא רוצה לפגוע באנגליה.

חמושים באידיאולוגיה של אהבה המטיפה ליחד, אנו נובכים בנוגע להיפosh אוטונומיה. הדבר נכון במילויו ביחס לאינדריבידואליות של תשקתו. אפילו זוגות המעניינים זה זהה מרחיב ניכר במקומות אחר – חוותות נפרדות, בילוי ערבי, ידידות קרויה עם בני המין השני – מתקשים להתמודד עם הרעיון שעשויהם להיות להם חיים אוטוטיים ללא קשר זה עם זה. אני מדברת על סקס מהווים לנישואים. אני מדברת על "אני" מני המתקיים בצדעה, המיצר דימוראים مثلו, המגיב על אחרים ומתרונן כשהוא ניצח באופן לא צפוי. את כל אפשרות התשוקה האלה אני מחייבת על עבודתי עם זוגות.

ニישאים מונוגמיים בחברה מתירנית

בדרכּ כלל, תפקידם של מטפלים לקרוא תיגר על הסטטוס קוו התרבותי. אנו מעודדים דרך קבע את מטפלינו לבחון את הנחותיהם בנוגע למה שנורמלי, קבוע וצפוי. ובכל זאת, הגבולות המיניים הם אחד התחרומיים הבודדים שבהם המטפלים יכולים משקפים את התרבות השלטת. מונוגמיה היא הנורמה, ונאמנות מינית נחשבת בוגרת, מוחיקת ומצוותית. אי מונוגמיה, אפילו אי מונוגמיה בהסכמה, מעוררת חשד. היא מצביעה על היעדר מחויבות או על פחד מאינטימיות. היא מעוררת את הזוגיות. כפי שפסק אחד מעמיתי באופן נחרץ: "ニישאים פתוחים לא

עובדים. המחשבה שאפשר לעשות זאת נאייבית לחלווטין. ניסינו את זה בשנות השבעים וזה היה אסון." "יתכן, אבל הנישואים הסגורים בהחלט לא מהווים ערובה נגד אסון", הזרהתי. "זה אכן לא המונוגמי, שפלח נכבד מקרוב הנושאים לא מגשים אותו, אולי גם הוא נאיבי לא פחות. בכל מקרה, נראה שהוא מזמין חריגות מכאיות ביותר." עמידי, מטפל משפחתי מצוין, בכל זאת נקט גישה של הכול-אור-כללים ביחס לנאמנות. מנוקדת השקפה זאת, מחויבות רגשית דורשת בלעדיה מינית ואינה סובלת כל פשרות. ובכל זאת אנחנו חיים בעולם המציע לנו מעט מאוד במאה שנוגע לאיפוק ולהסתפקות. בתרבותנו התרבותית, אנחנו רוצחים תמיד את הדבר הטוב ביותר הבא: החידש ביחס, החדש ביחס, הצעיר ביחס. אם לא זאת זה, לפחות אנחנו יותר רוצחים יותר: יותר עצמה, יותר גיון, יותר גירוי. אנחנו מבקשים סיפוק מיידי ואנו פחות ופחות סובלניים כלפי תסכול כלשהו. בשום מקום אין מעודדים אותנו להסתפק بما שיש לנו, להשוו: "זה טוב. זה מספיק". הסקס הוא חלק בלחני נפרד מן הכלכללה הזאת – יהיו שיאמרו אפילו שהסקס מניע אותה. השמללה היא, המכונית היא, הנעלאים ההן, הקרט הזה, קעקוע חדש, ישבן פלאה, כולן נושאים את ההבטחה לחיים מספקים יותר מבחינה מינית. אנחנו מושוכנים שסיפוק מיני ואורשות אישיות בעליים בקנה אחד. הענוגות חומרניות מקיפים אותנו, משתה אמתי, ואני מרגשים זכאים להציגך להציגה. אין פלא שאנשים חשים לא פעם חסרי מנוחה בנישואים. המחויבות הורסת את הפנטזיה על הגיון האינטימי.

אין בזו ממשום הצדקה של הבגדה, או תמייכה בה. הפיתוי היה קיים מאז נסעה חוה מן התפוח, אבל כמו זה היו גם האיסורים נגידו. הכנסייה הקתולית מומחית לא רק במניעת הפיתוי אלא גם בהטלת עונש על אלה שלא יכול לעמוד בפנוי. מה שונות היום אינו התשוקות עצמן אלא העובדה שאנו מרגשים חובה למשמש אותן – לפחות עד שנגיעה להזופה, שאז פתאום מעריכים מאיינו לוותר על כל מה שעודדו אותנו לרצות. המונוגמיה עומדת לבדה, כמו הילד

ההולנדי עם אצבעו בתוך הסcar, ומנסה לבלום את מבול המתירנות שלוחות הרسن.

להזמין את הצל

יש זוגות הבוחרים לא להתעלם מן הפיתוי של האסור. במקומות זהם מעדיעים את כוחו על ידי הזמנתו פנימה. "אני לא ארצה אף פעם שהוא יבגוד بي, אבל הידיעה שהזה אפשמי שומרת על העניינות המינית בו." העמדת הפנים שאין גברים נאים בעולם לא עשו את היחסים שלי בטוחים יותר, ווראי לא עשו אותם כנים יותר." החברה שלי יפהפייה. גברים תמיד מתחלים אליה. כשהיא צוחקת על זה, אני מרגיש נחדר: שוב ושוב היא מעדיפה אותו". זוגות אלה חולקים פנטזיות, קוראים יחד חומר אוטטי, או מעלים זיכרונות מה עבר. הם מודים שאכן, השלחיה היה חתיק. כמו כן טכנאי המחשב, הזבן בקנין, הנוירולוג שלך, אשת השכן.

לסנה ומקס יש רשות לפולרטט, אבל הם מותחים את הקן במימוש האפשרויות. "שנינו חולמים על תשומת לב. האגו שלו ממש מהנפה אם מישחו מתחיל אותי, במיחוז עכשו שיש לי ילד. וכשמשיחי מתחילה עם מקס? אין מצב. אני מרגישה כאילו אני הולכת הביתה עם מלך הנשף". מקס וסנה אוחבים להשתעשע באפשרויות, אבל שניהם בטוחים לגמרי בחוקי המשחק.

כאלו זה חזרה מנקס, גראר מגלה תמיד סקרנות בנוגע למי שפגשה. "היה שם מישחו מעניין? סיפרת לו על בעל הפנטסטי?

והאם פליירטת בזמן שהשתתפכת על אודותי?"
ונדי ידעה תמיד שיש לג'ורג' חולשה לבולונדיות. לפיך היא החלטה ביום חמישי האחרון להיות בלונדינית ליום אחד. היא עטה פאת פלטינה ומעיל גשם ספורטיבי והופעה ללא הוועדה מוקדמת באתר הבנייה כדי לחתה אותו לארוחת צהראים. הוא אומר: "נחדר. החברה יחשבו שיש לי רומן". ונדי לא נבהלת: "שיקנאו".

זוגות אלה, בדרכיהם השונות, בחרו להודאות באפשרותו של השלישי: ההכרה שיש לבן או לבת זוגנו מיניות עצמאית, לרבות פנטזיות ותשוקות שאין בהכרה עליינו. כשאנחנו נותנים תוקף איש לחירותו של רעהו בתוך מערכת היחסים, אנחנו נוטים פחות לחפש אותה במקום אחר. בMOVED זה, הזמנת השלישי פנימה תורמת במידת מה להחלת הפכפכו, שלא לדבר על קסמו. אין הוא עוד בבחינת כל אלא נוכחות, שהוא שאפשר לדבר עליו בגלוי, להתליצץ על אודותיו, להשתעשע אליו. כשהאנו יכולים לומר אמרת ולא חשש, אנחנו נוטים פחות לשמר סודות.

במקומות שתבלוטם את מיניות בני הזוג, ההכרה בשלישי נוטה להושך תבלין, לא מעט מפני שהיא מזכירה לנו שאיננו בעליים על בני זוגנו. אל לנו לקחת אותם לדבר המובן מאליו. באי הودאות טמון זרע ההשתוקקות. בנוסף, כשהאנחנו מכונים מרחוק פסיקולוגיים, גם אנחנו יכולים להציג בכך זוגנו בעיניו המתפעלות של זו, ולהבהיר שוב במה שההרגל מנע מאיתנו לראותו. ולבסוף, הוויתור על אחרים משתמש את בחירתנו: כך אני רוצה. אנחנו מודים בתשוקותינו המשותפות, אבל הודפים אותן מעלינו. אנחנו מפליטים בהן, וכל הזמן מחזיקים אותן במרחב בטוח. אולי זאת דרך נספת לראות את הבשלות: לא אהבה נטולת להבה, אלא אהבה המכירה בהבות אחרות שלא נבחרו.

להזמין את השלישי

יש דרכים רבות להזמנת השלישי לתוך מערכת היחסים, שאין כוללות סקס מחוץ לנישואים, ויש אחדות הכוללות זאת. לרוב בני האדם, אוכוון של מערכות יחסים פתוחות מבחינה מינית מדרlick נוררות אזהרה אדומות. נושאים מעטים בלבד הנוגעים לאהבה מהווים מערדים תגובת בטן כזאת. ומה אם היא מתאהב בו? ואם הוא לא יחזור לעולם? הרעיון שאפשר לאהוב אדם אחד ולעשות סקס עם אחר בלי עונש מעביר בנו צמרמותה. אנחנו פוחדים שחציית

ניתרלו בהצלחה את איום הבגידה על ידי שתיעלו אותו לתוך מערכת היחסים שלהם. כמו שahnatorופולוגית קתרין פרנק מצינית באירוניה: "מה שקרה בוגאס נשאר בוגאס". חילופי זוגות הם צורה של ניאוף בהסכמה. הם גם מעניקים חופש שווה לשני בני הזוג.

אריך וגיקסון גם הם חובבי הסקס למטרות הנאה, ובעוור השנים שלהם יחד הם תמיד הבחינו בין נאמנות ורגשיות לבעלדיות מינית בתוך הקשר שלהם. "כבר בהתחלה דיברנו על סקס עם גברים אחרים. אנחנו פתוחים בנושא זהה. לנו, המחויבות האמיתית היא זו הרגשית. סקס מהווים ליחסים הוא לא בבחינת הפרת חוזה. אני מניה שאפשר לקראו לנו מונוגמים רגשיות ומתיירניים מינית".

ארLIN, המבוגרת בשש-עשרה שנה מגינה, מסבירה: "אני יודעת שהסקס חשוב, רק שהוא כבר לא כל כך חשוב לי. וככל שאני מתבגרת, כך אכפת לי פחות". גינה חשה שהיא בשיא פריחתה, והיא לא מוכנה לפרישה מוקדמת. הן הסכימו שכשר גינה יזאת לטייר בשטח, מותר לה ליהנות – בתנאי שהיא לא שוכחת את סדר העדריפויות שלה. כשהאני שואלת את ארLIN אם היא לא מאויימת על ידי הסדר זה, היא עונה: "זודאי שכן. אבל בשלב זה אני חושבת שלבקש מגינה לוותר לגמר על סקס היה מהוועה איזם גדול יותר מאשר כמה מעריצות. אני לא מסוגלת לדמיין את עצמי אומרת לה: 'אופך שייך לי בין אם אני רוצה בו ובין אם לאן'."

בשעה שמציאו של ארוס זורמים עוד בינהן, ארLIN מגדרה מחדש את רעיון הנאמנות. המונוגמיה מחייבת להחזיק את האסור בחוץ, אבל לעיתים נדירות היא מתאימה את עצמה לזוג. במשך הזמן, אם התשובה דועכת, המונוגמיה גולשת בקלות יתרה לעבר ההתנגדות. כזו קורה, הנאמנות הופכת לחולשה יותר מאשר להתנגדות מוסרית.

בעשרים וחמש השנים שבhan מרגרט ואין חייד, היו להם תקופות של בלעדיות מוחלטת ואפייניות של בגידה מכאה.

גבול אחד עלולה להוביל לפיריצה אפשרית של כל הגבולות. אנו מעלים לצד עינינו דימויים של תוהו ובוהו: הוללות, ארגיות, פרייזות. על רקע הניון הזה, הבריקדה היחידה היא להיות זוג. הזוגיות מגנה علينا מדחפיינו. היא ההגנה הטובה ביותר שלנו בפני חייתיות מתחפרעת.

אדם פיליפ קובע ש"הomonogamia היא מעין קשר מוסרי, חור מגעול שדרכו אנו יכולים לרגל אחר מה שמטריד אותנו". כמה שאלות נוקבות עלות בדיון על אי מונוגמיה בהסכמה: האם מחויבות ורגשיות צמודה תמיד לבעלדיות מינית? האם אנו יכולים לאהוב יותר מאדם אחד באותו זמן? האם סקס הוא אי פעם "רק סקס"? האם גברים מטבחם מודעים לשוטט יותר מנשים? שאלות אלה אולי עומדות בראש הרשימה, אבל יש עוד: האם הקנה היא ביטוי לאהבה או סימן לחוסר ביטחון? מודיעו אנחנו להוטים לשתק אחרים בידינו, אבל דורשים לבעלדיות מן האהוב? איני מתיימרת להביא תשובה לשאלות אלה. ואולם אני כן מאמין שנוכל לצאת נשקרים מריסון הנוטטלגייה הרומנטית שלנו במטרה לבחון אותן בכובד ראש.

אפילו אמוןותינו המושרשות ביותר על המיניות ניתנות לבדיקה. פעם נחרדנו מסקס לפני הנישואים ומהמוסקסטואליות; עכשו הם מקובלים פחות או יותר ברוב החוגים. בשנים האחרונות הגדרה קבוצה קטנה של גברים ונשים את המונוגמיה כמערכה הגדולה הבאה במאבקם האישי לשחרור מיני.

ג'וזן והירו מתארים את שני סוגיו הסקס שלהם: סקס לשם אהבה וסקס לשם הנאה. את זה האחזרן הם מקצים לנסייתם השנתית לכנס הסוינגרים בלבד וגאים. הם מספרים לי שהדבר חולל פלאים בחיי המין שלהם כמו גם באינטימיות שלהם. על אף מראיהם, ג'וזן והירו דוגלים באידיאל הנישואים שהם מקעקעים בכיכול. הם אינם מטילים ספק במוסד הנישואים. למעשה, הם שואפים לשמור אותו. הם מעריכים את היחיד, את הכננות ואת השיתוף. אפילו הנאמנות מכובדת בסיסטרו שלהם. ג'וזן והירו

"כשנודע לי על הרומן של מרגרייט, הייתה שבור", מסביר איין. "נדשו לי חודשים להבין שgem קינתי. לא במאhab שלה, אלא בה, שהרי אני נמנעת מנשים אחרות במשך שנים. כשהיא גילה לי, עשינו חשבון נפש. החלנו להישאר יחד אבל לפתוח את השערדים." מרגרייט מוסיפה: "אנחנו מנסים למצוא משהו שייעבור עבוננו. זה לא נועד לשמש מתכוון לאחרים." כאשר שואלה אותה אם הנישואים הפתוחים שלה לא מכאים, היא עונה: "לפעמים כן. לפעמים לא. אבל המונוגמיה – שדרך אגב, אף פעם לא שוחחנו עליה – גם היא האיבה".

טפכנים מתנערם מתקדרים אלה ומפקפים ברמת המחויבות שביחסים אלה. "מעולם לא ראייתי נישואים פתוחים שהחויזקו מעמד." "תנסו את זה לזמן מה ואחר כך תחררו אליו." "זה אונכי."

"זאת התפנקות." "כשמשחקים באש, מישחו תמיד נכוהה".

ואף על פי כן, ניסיוני מלמדני שוננות המרחבבים את הגבולות המינים, כמו אלה שהוכרו לעיל, אינם מחייבים זה זהה פחות מאשר הנעלמים את השערדים. למעשה, רצונם העז לחזק את המערכת הוא הגורם להם לבחון מודלים אחרים של אהבה מא递כת ימים. במקום לגרש את השלישי ממחנו בניסיונות, הם מעניקים לו רזה של תייר.

לזוגות אלה, הנאמנות מוגדרת לא באמצעות בלעדיות מינית אלא על ידי עוצמת מחויבותם. הגבולות אינם פיזיים אלא רגשיים. חשיבותו של הזוג נשarra עלינה. הזוגות מדגישים מונוגמיה רגשית כהנאי בל' עבר, ומכאן ולהלאה הם מדגדדים כל מיני היתרויות מיניות. אבל יחסים אלה, הרחוקים מלהיות השותולות חופשיות, הם חווים הנבחנים מחדש פעמיים, על פי הצורך. מרגרייט ואין מדגישים שהסדר שלהם גם ברור וגם גמיש. "יש לנו כלים מסוימים – לא רומנים ממושך, לא מאhabים בעיר מגוריינו, לא פרושים אהבים עם חברים משותפים – וכל עוד אנחנו מקיימים אותם, נראה שהענינים בסדר. אם נצטרך לבדוק אותם אחר כך, נעשה זאת".

מעניין לציין, שאף על פי שזוגות אלה מעניקים משמעות חדשה לתפישת הנאמנות, הם בכלל זאת החופפים לבגידה. האמון החוני בכל מערכת יחסים, והוא חל גם על אלה המזמינים את השלישי לתוכה המרחב האנטיימי שלהם. הבגידה טמונה בהפרה של ההסכם, בפגיעה באמון. אף על פי שהכללים עצםם אולי נראים שונים מאוד, הם شبירים, ושבירותם גוררת תוכאות כואבות באורה מידת. במובן זה, זוגות פתוחים מינית אינם שונים מeahיהם המונוגמיים. לנוכח הטיבוכים הנלוויים לפרשות אהבים, לגירושים ולניסיונות מחדש, כמה ממוטפלי מנסים דרך אחרת. בוי אדם לא-amonogamists מעריכים את חופש הביטוי המיני, והם משתדרלים לשלב בין רב-שנתיות האהבה לבין הפתעות התשוקה, בתקווה לגבור על העיפויות המשתלטת עם הזמן. אם לחזור על דבריה של מרגרייט, המתכוון הזה אינו מתאים לכל נפש.

nocחותו של השלישי היא עוכבת חיים; אופן התמודדותנו עמה תלואה בנו. אנו יכולים להתייחס לזה בפחד, בהימנעות ובחללה מוסרית; או שאנו יכולים להביא לזה סקרנות בריאה ותחושת הרפתחנות. ברומן הלהות שלו, דוג פועל באופן חזאי. שיבורן הלב של ביל מקורו בניסיון נושא להכחיש זאת. סלנה ומקס מזמינים זאת בפנטזיה, אבל שם הם מוחחים את הקו. גיאן והירו מלוחות את השלישי היישר אל חדר השינה שלן.

הניסיונות הפכו לעניין של אהבה; האהבה היא עניין של בחירה; ובבחירה משמעותה יותר על אחרים. אבל אין פירוש הדבר שהאחרים מתים. גם אין פירושו שעליינו להמית את חושינו כדי לוגון על עצמנו מן הפיתוי.

הכרה בשלישי מתייחסת למטען תוקף לנפרדות הארכוטית של בן הזוג, מכאן שמיינויו של בן זוגנו אינה שיכת לנו. היא אינה רק למענו וкосורה בנו, ואל לנו להניח שהיא נתונה בצדך לשיפורנו. אין זה כך. אולי הדבר נכון בפועל, אבל בהחלט לא במחשבה. ככל

שנתניκ איש את חירותו של רעהו, בן יקsha על התשוקה לנשות
בתוך מערכת יחסים מחויבת.

אם תמשיכו בכו היגיון זה, תקבלו את תועוי המסלול למסע
התרכבות רגשית. והדבר עובד בערך כדלהלן: אני יודעת/את שאת/ה
מסתכל/ת על אחרים/ות, אבל אני יכול/ה לדעת בודאות מה
את/ה רואה. אני יודעת/את שאחרים/ות מסתכלים/ות בך, אבל אני
יודעת/את מי הם/ן רואים/ות באמת. פתואם אין מוכרת/ת עוד,
אין עוד ישות ידועה שאין לי צורך להסתקרן לגיביה. למעשה,
את/ה בגדר תעולמה. ואני קצת מודאג/ת. מי את/ה? אני רוצה
אותך.

ההכרה בקיום השלישי פותחת מרחב אוטו שבו ארוס אינו
צורך לחושש שהוא יוביל. במרחב הזה אנו יכולים להתחפם عمוקה
מן האחריות של בן זוגנו, ועד מהרה נחשש בלבד משיכה עמויקה.
היתתי רוצה להציג שנראה את המונוגמיה לא כנתון אלא
בחירה. בכזאת, היא הופכת להחלטה הפתוחה למשא ומתן. ליתר
דיוק, אם אנחנו מתכוונים לבלوت חמישים שנה עם נפש אחת –
وانחנו רוצים להגוג זאת בשמהה – יתכן שתכם יותר לבחון
 מחדש את החוויה שלנו בצמחים שונים. המידה שבה כל זוג עשוי
 להכיר בשלישי משותנה. אבל לפחות יש לנוirs ראש כל טיכו רב
 יותר לפרש את תשוקתנו עם האחד והיחיד שלנו לאורך זמן –
 ואולי אפילו ליצור "אמנות אהבה" חדשה לזוג בן המאה העשרים
 וחתה.

אני
מבר
מאיר
עדיוו
וארו
דמינו
ווירטו
סכינה
עצמן
חוותע